ZAFER HOCA YDS ACADEMY
ÖZEL ÇALIŞMA MODÜLLERİ
İNGİLİZCE – TÜRKÇE HİKÂYE ÇEVİRİLERİ

It's story TIME

Zafer Hoca YDS Academy Özel Grup

İngilizce Hikâyeler ve Türkçeleri – 1 -

Bu modülde, 3 Bölümden oluşan İngilizce Hikâyeler ve Türkçe çevirileri yeralmaktadır. Yarın gün içerisinde okumanız gerekmektedir.

Aşağıdaki İngilizce hikâyeyi okuyunuz. Anlamadığınız veya anlamını merak ettiğiniz noktalarda sonraki bölümde vermiş olduğumuz çevirisinden bakınız. Bilmediğiniz kelimeler varsa onları da kelime defterinize not alınız… İyi çalışmalar dileriz…

1

English Story - 1 -

THE OCTOPUS – Section 1

Our dear world; which is turning around silently somewhere in the universe, which is full of mysteries, secrets and a lot of unknown. The living creatures, which you have allowed to live on you, survive and take shelter for ten thousands of years, existing maybe only on you with everything of them. The idealists with their genuine talent of thought, with their power of imagination; who are possible to appear always and everywhere with their stubbornness and by leaving the normality of the life, which they have to live with pleasure, desire; and by getting a little over the normality to know an unknown, to help the solutions of problems and assimilating some kinds of efforts, searches for the benefit of that normalitists who they left behind.

Although a young octopus travelled a lot of places on the blue sea, the things he saw weren't strange to him; he was indifferent to the things he saw as if he had seen them before and the motivating passion occurring in his thought, made him decide to reach the source, the spring of the river when he first realized it, which was flowing into the sea.

The young octopus started to move forward slowly. He could always have the chance to watch closely the trees, the grass, the flowers, the birds and the large and small living creatures by the river because he was taking pains to swim on the surface. As the days passed one after the other, the broadness of the river started to become narrow, the water started to flow a little more wildly and the slope started to increase. Since the young octopus was swimming towards the stream, he realized that he started to be some more compelled every passing day. If he didn't suffer the difficulty and leave himself, he would be able to return to the sea. However, this was a matter that he wouldn't be able to do. Now that he was an idealist and he had come till here for the sake of an idea, returning back could never be possible.

When the young octopus arrived at the side of the snowy mountain, which was difficult to see from faraway, a waterfall; whose water was falling from quite high, appeared. He had to cross this waterfall and go on his way, but how? A few attempts he made showed that it was impossible for now. Anyway he was tired. He had come till here without stopping, and by exerting himself to the utmost for days. He thought "I should relax for a while, gain my energy; when I believe that I can cross this waterfall, I will come and cross it and go on my way. I will take one of the paths I saw yesterday while I was coming, I will look for a place where I will be able to pass my days in peace. Let the waterfall wait for now."

1

The young octopus returned back and took one of the paths. He reached a lake in the end by saying this or that way. The young octopus' life in the lake lasted quite long. Actually time wasn't very important for an idealist. Let the time pass. What was important was to be able to use the time skillfully. You would always improve and show progress in point of thought. You already had this idealism from birth. The conditions would force you to this whether you wanted or didn't. When you started to support an idea, namely when you became an idealist, you would think carefully of your past and you would realize and be surprised that even how the unhappy, pessimistic, desperate days, which you don't want to remember now, had educated you, and had made you experienced.

Several years passed and the young octopus had grown up and had become a mature octopus by the passing years. He always had good relationships with the living creatures in and around the lake; he had had quite a lot of accumulation of knowledge by adding his observations on the things they told. Everything was very well; perhaps it would be much better if the peole hadn't pitched a camp near the lake. As soon as the octopus saw the people, he had listened to his common sense saying "be careful", he had withdrawn to his cave at the bottom of the lake. He was passing his days in his cave; he was sometimes touring at the depth of the lake. On some days he saw a few boats on the lake but he couldn't do anything more than watching the people's in the boats rowing from the depth of the lake while swimming.

One day, while a boat was going near to the middle of the lake, it suddenly got dark. A heavy rain started. The wind blowing gradually harder was building big waves on the lake. The efforts of the people on the boat who were trying to escape from the storm were useless. They weren't able to prevent their boat from capsizing and sinking. The octopus had felt the storm in advanced; he had taken the risk to be seen by the people on the boat and he had come a few metres close to the boat. He had covered two people, who were flopping about when the boat sank, with his strong arms, had come to the surface to prevent them drowning and started to swim quickly towards the shore. After leaving the unconscious people to a safe place, the octopus withdrew to his cave in the depth of the lake.

On the following ten days after this event, the octopus, who couldn't see any boats on the surface of the lake, came to the surface because he thought that the people might have gone and he looked at the shore, where the camp was, from far away. The first thing that called his attention was the huge, iron boats. The people had also built wooden sheds near the tents, where the camp was pitched. There were lots of people on the shore. He started to swim towards the branch, which let the superfluous water of the lake float into the river. He was planning to come out of the lake going without making the people realize. However, when he reached the exit, he realized with sadness that there were barbed wires around, which were preventing him going. He was afraid of making a mistake. He could pull the wires to pieces, throw away and go on his way. There were the possibilities of getting injured and being undersized. The waterfall on the river was already a big problem on his way. It wouldn't be proper to be powerless after crossing the waterfall. ➔To be continued…

1

Türkçe Çevirisi

AHTAPOT – Bölüm 1

Gizem dolu, sır dolu, pek çok bilinmezliklerle dolu kainatın bilmem nerelerinde sessizce dönüp durmakta olan sevgili dünyamız. Üzerinde yaşamalarına, hayat bulmalarına, barınmalarına olanak tanıdığın on binlerce yıldan beri her şeyi ile belki de sadece sende var olan canlı varlıklar. Özgün düşünme yetenekleriyle, hayal güçleriyle, inatçılıklarıyla her zaman, her yerde ortaya çıkabilen ve bir bilinmezi bilmek için, problemlerin çözümüne yardımcı olmak için şevkle, istekle; kendilerinin yaşamaları lazım gelen hayatın normalitesinden arınarak, normalitenin bir parça üstüne çıkarak ve o geride bıraktıkları normalitecilerin yararına bir takım çabalar, arayışlar içine giren idealistler.

Denizin engin maviliklerinde aylardır pek çok yeri gezip dolaşmasına karşın gördükleri ona hiç de yabancı gelmeyen, o gördüklerine daha önceden biliyormuşçasına ilgisiz ve bu denize sularını akıtan ırmağı ilk fark ettiğinde düşüncesinde oluşan tutkunun harekete geçirdiği, ırmağın çıkışına, kaynağına ulaşmaya karar verdirttiği bir genç ahtapot.

Genç ahtapot ırmakta ağır ağır ilerlemeye başladı. Daima yüzeyde bulunmaya özen gösterdiği için, ırmak kenarında bulunan ağaçları, otları, çiçekleri, kuşları ve küçüklü, büyüklü canlı yaratıkları yakından incelemek olanağını buluyordu. Günler birbiri ardına geçip gittikçe, ırmağın genişliği daralmaya, sular daha bir coşkun akmaya ve meyil artmaya başladı. Genç ahtapot, akıntıya karşı yüzdüğü için, her geçen gün biraz daha fazla zorlanmaya başladığını fark etti. Hani sıkıntıya katlanamayıp kendini bırakıverse hiç yorulmadan denize geri dönebilecekti. Fakat, bu onun yapamayacağı bir işti. Mademki bir idealistti ve bir idea uğruna buralara kadar gelmişti, kesinlikle geriye dönüş söz konusu olamazdı.

Genç ahtapot çok uzaklarda zorlukla fark edilen karlı dağın yamaçlarına ulaştığında önüne oldukça yüksekten suların döküldüğü bir çağlayan çıktı. Bu çağlayanı aşıp yoluna devam etmesi gerekirdi, ama nasıl? Yaptığı bir iki deneme bu işin şimdilik olanaksız olduğunu gösterdi. Zaten yorgundu.

Günlerdir dur durak bilmeden, gücünün sınırlarını sonuna kadar zorlayarak buralara kadar gelmişti. “ Bir zaman için dinlenmeli, gücümü toplamalı, bu çağlayanı aşmayı başarabileceğime inandığım an gelip çağlayanı geçer yoluma devam ederim, diye düşündü. Dün gelirken gördüğüm kollardan birine sapar, orada günlerimi sakin geçirebileceğim bir yer ararım. Çağlayan şimdilik bekleyedursun. “

Genç ahtapot geriye dönüp, ırmağın kollarından birine girdi. Yok şurası, yok burası derken,sonunda bir göle vardı. Genç ahtapotun göldeki sakin yaşantısı oldukça uzun sürdü. Gerçekte bir idealist için zamanın fazla bir önemi yoktu.

1

Zaman bırak geçsindi. Önemli olan geçen zamanı ustaca değerlendirebilmekti. Devamlı olarak fikir bakımından bir büyüme, bir ilerleme içinde olacaktın. Bu idealistçilik zaten sende doğuştan vardı. Sen istemesen de şartlar seni buna zorlardı. Bir ideanın peşinden gitmeye başladığın yani sen bir idealist olduğun zaman, dikkatli bir şekilde geçmişini düşünürdün ve şimdi anımsamak istemediğin o mutsuz, o karamsar, o kederli günlerinin bile seni nasıl eğitmiş olduğunu, deneyim sahibi yaptığını fark eder de şaşar kalırdın.

Aradan yıllar geçmiş, geçen yıllarla birlikte genç ahtapot büyümüş,olgun bir ahtapot olmuştu.Gölde ve gölün çevresinde yaşayan canlı varlıklarla daima iyi ilişkiler kurmuş, onların anlattıklarına kendi gözlemlediklerini de ekleyerek epey bir bilgi birikimine sahip olmuştu. Her şey çok güzeldi, belki de çok daha güzel olacaktı. Eğer göl kıyısına insanlar kamp kurmasalardı. Ahtapot insanları göl kıyısında görür görmez, içgüdüsünden gelen dikkat et sesine kulak vermiş, gölün dibindeki mağarasına çekilmişti. Günlerini mağarasında geçiriyor, ara sıra da, gölün derinliklerinde dolaşıyordu. Bazı günler göl yüzeyinde bir iki kayık görüyor, fakat kayıklardaki insanların kürek çekişlerini gölün derinliklerinde yüzerek seyretmekten başka hiçbir şey yapmıyordu.

Günlerden bir gün, bir kayık gölün ortalarına yakın bir yerde giderken ortalık kararıverdi. Şiddetli bir yağmur başladı. Gittikçe daha sert esmeye başlayan rüzgar gölde büyük dalgalar oluşturuyordu. Kayıkta bulunan insanların yaklaşan fırtınadan kaçmak için gösterdikleri çabalar boşuna oldu. Kayıklarının alabora olarak batmasını bir türlü engelleyemediler. Ahtapot yaklaşan fırtınayı önceden hissetmiş, kayıkta bulunan insanlar tarafından görülme tehlikesini göze alarak kayığın birkaç metre altına kadar sokulmuştu. Kayık battığında dev dalgalar arasında çırpınıp duran iki insanı güçlü kollarıyla sıkıca kavrayıp, onların boğulmalarına engel olmak için, yüzeye çıktı ve süratle kıyıya doğru yüzmeye başladı. Baygın durumdaki iki insanı kıyıda emin bir yere bırakan ahtapot, gölün derinliklerindeki mağarasına çekildi. ➔Devam edecek…

2

English Story – 2 – (Önceki Hikâyenin Devamı)

THE OCTOPUS – Section 2

On the following days the surface of the lake suddenly got into action. The ships that the people made by putting together the pieces, which they brought till the lake shore by lorries, started to move constantly. The divers started dive from the ships and examine the bottom of the lake. The harpoons that were in the divers' hands would direct to the octopus as soon as it was seen. There was a huge octopus with eight arms, each of whose length was nearly five metres, and the one who would kill this octopus would be rewarded. It was necessary to think now. This octopus, who was wanted to be killed, saved certainly two people's lives in a stormy weather. They had seen the octopus before they fainted and they informed the others too, there was even a reward. It is necessary to consider this situation as a labyrinth without an exit.

The octopus had understood that it was impossible to live in the lake now. Although all his goodwill, the people wouldn't let him search some more in this lake. It was also unnecessary to live more in this lake. The things he learnt were enough and more than enough. The octopus got out of his cave with rancor. He came with a terrible speed out to the water surface just opposite the ships being anchored in front of the camp. He was puffing up and up and was causing artificial waves on the lake as he was saying "you have been looking for me for days, here I ** and I'm not afraid of you". He suddenly directed to his left. He entered the branch by pulling the barbed wires at the exit of the lake to pieces under the amazed looks of the people on the shore and he reached the river after a while. He came before the waterfall by withstanding easily to the river's stream and he went up by holding his both arms out and by holding of the rocks there.

On the following days the octopus continued the intensive efforts to reach the source of the river. He was passing in difficulty through the gorges at the sides of the mountain where the source existed and he was moving forward step by step at the places where the depth didn't let him swim. The rain falling on the sides of the mountains was turning into snow because of the weather's getting gradually cold and trembling in the ice cold water under the snow was teaching him how difficult the life was in the mountains. When he started to think that it was impossible to go more forward, he found the source of the river. The source was coming out of rocks, it was coming out of a place like a cave and it was appearing on the earth.

The octopus summarized the topic: "Now that the source had been here. It comes out to the earth from that narrow place, it is fed by the rain and snow water, it goes down till the waterfall by gathering some of the little rivers' water.

2

After passing the waterfall, the water gathering a lot of branches from both sides gradually grows and it reaches the sea, where I was born, as a river and integrates with the sea. And the lake, where I lived for a long while, was nothing more than a drift of water, which let its superfluous water flow into the river by means of a branch.

On his way back, while coming closer to the waterfall, the octopus started to think. He wondered if the people would wait for him there. It was a fifty fifty possibility. Namely, they'd either wait or wouldn't wait. It wouldn't be definite. The octopus wasn't absolutely frightened. Anyway, fear was the last think to be considered by an idealist in such a situation. There was no reason to be frightened. After the octopus evaluated the situation, considered what he would do after what might happen, he went down the waterfall. He went past the branch, which was connecting the lake to the river, by swimming bravely on the water.

The octopus reached the sea a few days later. He had set off years ago for the sake of an ideal when he was a young octopus; after years, he had turned back as a mature octopus. However, the ideal still wasn't an ideal. An idealist should teach the others the things he learnt and should acquaint them too. As well as you couldn't say you have enough knowledge for yourself so you wouldn't need to learn more, you couldn't also say you were more knowledgeable than the others; let the others not learn the things I knew. After relaxing for a while, the octopus wanted to start his attempts. He would teach the others the things he learnt and he would acquaint them too. Until there would be no other knowledge in his mind what he knew but the others didn't…

2

Türkçe Çevirisi

AHTAPOT – Bölüm 2

Bu olayı takiben geçen on gün içinde göl yüzeyinde hiç kayık göremeyen ahtapot insanların gitmiş olabileceklerini düşünerek yüzeye çıkıp çok uzaklardan kampın bulunduğu kıyıya doğru baktı. İlk dikkatini çeken şey, kıyıdaki kocaman demir kayıklar oldu. İnsanlar ayrıca kampın bulunduğu çadırların yanına tahtadan barakalar yapmışlardı. Çok insan vardı kıyıda. Gölün fazla sularını ırmağa akıtan kola doğru yüzmeye başladı. Kıyıdaki insanlara fark ettirmeden gölden çıkıp gitmeyi planlıyordu. Fakat çıkışa vardığında etrafta gitmesini engelleyen dikenli teller olduğunu üzülerek gördü. Bir hata yapmaktan korkuyordu. Bu dikenli telleri parçalayıp atar, yoluna devam edebilirdi. İşin içinde yaralanmak, çaptan düşmek olasılığı da vardı. Irmaktaki çağlayan zaten yolunun üstünde bir büyük engeldi. Çağlayanın karşısına çıktığında güçsüz durumda bulunmak yakışık almazdı.

Sonraki günlerde göl yüzeyi birdenbire hareketlendi. İnsanların göl kıyısına kadar kamyonlarla getirdikleri parçaları birbirine monte ederek yaptıkları gemiler vızır vızır gidip gelmeye başladı. Gemilerden dalgıçlar göle girerek, gölün dibini taramaya başladılar. Dalgıçların ellerindeki zıpkınlar görülür görülmez ahtapota yöneltilecekti. Gölde her kolunun uzunluğu beş metreyi bulan sekiz kollu dev bir ahtapot vardı ve bu ahtapotu öldüren ödüllendirilecekti. İşte burada biraz düşünmek gerekirdi. Katledilmek istenen bu ahtapot fırtınalı bir havada iki insanı mutlak bir ölümden kurtarmıştı. Onlar bayılmadan önce kendilerini kurtaranı görmüşler, ötekileri ahtapotun varlığından haberdar etmişlerdi. Ötekiler ötekilere, ötekilerde ötekilere durumu bildirmişler ve son ötekiler, ortaya bir ödül bile koymuştu. Bu durumu çıkışı olmayan bir labirent biçiminde algılamak gerekmektedir.

Ahtapot artık gölde barınmasının olanaksızlığını anlamıştı. Tüm iyi niyetine karşın insanlar onun bu gölde biraz daha fazla araştırma yapmasına izin vermeyeceklerdi. Zaten gölde bir süre daha yaşamak gereksizdi. Öğrendikleri yeter de artardı bile. Ahtapot mağarasından hınçla dışarı fırladı. Korkunç bir süratle kampın önünde demirli bulunan gemilerin tam karşısında su yüzeyine çıktı. Günlerdir arıyordunuz işte buradayım ve sizden korkmuyorum der gibi kabardıkça kabarıyor, gölde yapay dalgaların oluşmasını sağlıyordu. Aniden soluna doğru yöneldi. Kıyıdaki insanların hayret dolu bakışları altında göl çıkışındaki dikenli telleri paramparça ederek kola girdi ve bir süre sonra ırmağa ulaştı. Irmağın akıntılarına rahatça karşı koyarak çağlayanın önüne geldi ve iki kolunu uzatarak oradaki kayalara tutunup yukarıya çıktı.

Daha sonraki günlerde ahtapot ırmağın kaynağına ulaşmak için gösterdiği yoğun çabayı devam ettirdi. Kaynağın bulunduğu karlı dağın yamaçlarında daracık boğazlardan zorlukla geçiyor, derinliğin yüzmesine olanak tanımadığı yerlerde de adım adım ilerliyordu.

2

Yamaçlarda yağan yağmur havanın giderek soğumasıyla birlikte kara dönüşüyor, yağan kar altında buz gibi soğuk suda titremek ona dağlarda yaşamın ne derece zorlu olduğunu öğretiyordu. Ahtapot daha ileriye gitmenin mümkün olmadığını düşünmeye başladığı bir sırada ırmağın kaynağını buldu. Kaynak, kayaların arasından, mağara gibi bir yerden, yeryüzüne çıkıp doğuyordu.

Ahtapot konuyu özetle toparladı: “ Demek kaynak burasıymış. Su bu daracık yerden yeryüzüne çıkıyor, yağan kar ve yağmur sularıyla besleniyor, çevreden kimi dereciklerin sularını alarak çağlayana kadar iniyor. Çağlayan geçildikten sonra sağdan soldan pek çok kol alan su gittikçe büyüyerek bir ırmak halinde benim doğduğum denize varıyor ve denizle bütünleşiyor. Uzun bir süre içinde yaşadığım göl de fazla sularını ırmağa bir kol aracılığıyla akıtan büyükçe bir su birikintisinden başka bir şey değilmiş. “

Dönüş yolunda, çağlayana yaklaştıkça, ahtapotu bir düşüncedir aldı. Acaba insanlar onu oralarda bekleyebilirler miydi? Bu yüzde elliye yüzde elliydi. Yani bekleyebilirlerdi de beklemeyebilirlerdi de. Onun orası belli olmazdı. Ahtapot, kesinlikle korkmuyordu. Zaten böyle durumlarda bir idealist için korku en son akla getirilecek bir şeydi. Korkmak için hiçbir neden yoktu. Ahtapot, şöyle bir durum değerlendirmesi yaptıktan, ne olursa ne şekilde hareket edeceğini hesapladıktan sonra, çağlayandan aşağı indi. Suların üstünden, göğsünü gere gere yüzerek, gölün ırmakla bağlantısını sağlayan kolun yanından geçti, gitti.

Ahtapot, birkaç gün sonra denize vardı. Yıllar önce, genç bir ahtapotken, bir idea uğruna yola çıkmış; yıllar sonra, büyük, olgun bir ahtapot olarak işte geriye dönmüştü. Fakat, idea, ideal değildi henüz. Bir idealist, öğrendiklerini başkalarına da öğreterek, onları da bilgilendirmeliydi. Ben, bana yetecek kadar bilgi sahibiyim fazlasını öğrenmesem de olur diyemediğin gibi, ben herkesten çok daha fazla bilgiliyim varsın benim bildiklerimi başkaları bilmeyiversin de diyemezdin. Ahtapot, kısa bir süre dinlendikten sonra girişimlerine başlamak istiyordu. Öğrendiklerini başkalarına da öğreterek onları da bilgilendirecekti. Beyninde kendisinin bilip de başkalarının bilmediği tek bir bilgi kalmayana kadar…

3

English Story - 3 -

Decision - Roy Hilligoss / Section 1

Even after a year, Chad still called us Aunt Pat and Uncle Bill. But we thought our job had become that of mother and father – until that letter arrived from the 6th Artillery headquarters in North Africa in our mailbox in East Orange, New Jersey.

Chad had come to us as an English refugee. He was supposed to stay until they had put "Mr. Hitler in the bag," as he expressed it, and he could go back to his adored father, Major Jollison of the Royal Artillery. In other words, he had been sent to the United States like many other English children to live with an American family for the duration of the war, after which time he planned to return home to London.

But Major Jollison had been killed while resisting a Nazi tank attack in the North African desert.

Chad had taken the news without the slightest show of emotion. Probably Pat and I alone realized the sharp pain that must have torn through his young heart when he learned that his father was dead. He was English and his people were fighting a desperate battle, so he could not let his own individual tragedy show.

England meant much to him, but when he had recovered a little from the shock he seemed resigned to living with us and becoming an American. He had had no one else but his father.

"I shall try very hard," he told us seriously in that thin, rather sharp voice of his, "to be as you would want your own boy to be. I shall get onto your American ways as quickly as I can and try to make you quite proud of me."

He smiled. "I shall even admire your Revolutionary patriots."

So we could not help loving him, you see, and hoping he really wanted to stay with us forever, even after the war had ended.

He did brilliantly, and an early problem – the way the other boys at school kidded him about his English accent and manners – had disappeared. Everyone in town knew how bravely his father had died, and this gave Chad a certain romantic interest.

In fact everything had gone beautifully – till that letter came from a member of the 6th Artillery, Captain Burroughs. The 6th Artillery had been Major Jollison's military unit.

Pat held the letter out to me one evening, the moment I came in the door. But she was too upset emotionally to wait until I read it.

3

“He was terribly fond of Chad’s father, Bill,” she said. “And he’d like to offer Chad a place to live – with his mother in her home just outside London.”

I looked up from letter. “He says he recognizes the danger.”

“But he’s like all Englishmen, I suppose,” Pat said. “Rain or shine, bombs or no bombs, they think that England is the only place in the world to live. And of course he thinks Chad will be company for his mother. She’s old and alone…. Oh, Bill, do you think he’ll go?”

I shook my head. “I don’t know. But I’ve been afraid he would some day.”

“But he has no relatives there. Surely he’d rather be with us….”

“It’s like you said – rain or shine. And he’s not really our boy, Pat; we just hope he would be, and he’s tried to pretend.”

She sighed. “I know, I was only hoping, not talking sense. Well…” she took my arm, “ – let’s go up to his room and tell him.”

Chad was lying on his small stomach, reading, when we entered his room. He got quickly to his feet and shook my hand – he always did that when I got home evenings. “How’d the stock market go today, Uncle Bill?” He was picking up our ways fast.

I handed him the letter.

I watched his blue eyes move quickly back and forth across the page, and when they reached the bottom they stayed there. He was thinking rapidly. Suddenly I knew he’d made his decision because his face lost all expression: a habit of his.

“Are you going dear?” Pat asked softly.

He nodded. “I must, Aunt Pat.”

“They’re raining bombs on London, son,” I said.

“I know,” he said. “That’s why I’m going.”

“I don’t understand,” I said.

“I mean…” for a moment he paused,” – well, when your country’s having its most difficult times, that’s when it needs you most.”

That sounded a bit too grown-up, too like something he had read somewhere. I looked suspiciously at him, but his eyes met mine bravely. “All right, son,” I said. “I’m sorry, but if you….” ➔ To be continued…

3

Türkçe Çevirisi

Karar - Roy Hilligoss / Bölüm 1

Aradan bir yıl geçmesine rağmen, Chad bizi, Pat teyze ve Bill amca diye çağırıyordu. Ama biz ona, ana baba gibi davranma yönünde kendimizi sorumlu hissediyorduk. Taki, Kuzey Afrika'daki 6ncı Topçu Alayı'ndan, New Jersey'nin, Doğu Orange kasabasında bulunan evimizin posta kutusuna gelen mektubu okuyana kadar.

Chad, bizim yanımıza bir İngiliz mülteci olarak gelmişti. Onun sözüyle İngilizler'in, Hitler'in işini bitireceği ve çok sevdiği babası, Kraliyet Topçu Birliği'nden Binbaşı Jollison'un yanına geri döneceği zamana kadar kalmak üzere gelmişti. Başka bir deyişle, diğer bir çok çocuk gibi, o da Amerika'ya savaş sona erinceye kadar bir Amerikan ailesinin yanında kalması için gönderilmişti. Belli bir süre sonra da Londra'ya, memleketine geri dönmeyi planlıyordu.

Ama Binbaşı Jollison, Kuzey Afrika Çölü'nde, bir Nazi Tank taarruzuna karşı koyarken ölmüştü.

Chad babasının ölümünü öğrendiği zaman, yüzünde en küçük bir üzüntü emaresi belirmedi. Ancak Pat ve ben, babasının ölüm haberini aldığı zaman gencecik kalbini yırtarcasına batan keskin bir acı saplandığını hissettik. Ama o bir İngiliz idi ve halkı ümitsiz bir savaşın göbeğinde mücadele veriyordu. Öyleyse, kendi kişisel üzüntülerini göstermeye hakkı yoktu.

İngiltere, ona çok şey ifade ediyordu, ama şoktan kendini biraz kurtardıktan sonra, kaderine boyun eğmiş görünerek, bizimle yaşamaya ve bir Amerikan olmaya razı oldu. Babasından başka hiç kimsesi de yoktu zaten.

O ince ve nispeten keskin sesiyle, gayet ciddi bir şekilde: "Bütün gücümle kendi oğlunuzun nasıl olmasını istiyorsanız öyle bir çocuk olmaya çalışacağım. Amerikan yaşayış tarzına, gelenek ve göreneklerine, yapabildiğim kadar çabuk ayak uydurarak, benimle gurur duymanızı sağlayacağım" dedi ve

gülerek ekledi: "Hatta sizin bağımsızlık savaşı kahramanlarınıza da hayran olacağım."

Böyle bir çocuğu sevmemek imkansızdı. Hatta onu o kadar çok seviyorduk ki, savaş sona erdikten sonra da, bizimle her zaman kalacağını umuyorduk.

Çok çabuk yaşam koşullarımıza ayak uydurdu ama kısa bir süre sonra karşılaştığımız bir problem – Okuldaki diğer çocukların, onun İngiliz aksanıyla ve tarzıyla alay etmeleri – de ortadan kalktı. Şehirdeki herkes, babasının ne kadar cesurca öldüğünü biliyordu. Bu da Chad'e bir sempati kazandırıyordu. 6ncı Topçu Alayı'ndan Yüzbaşı Burroughs tarafından gönderilen mektup bize ulaşana kadar her şey gayet güzel gidiyordu. 6 ncı Topçu Alayı, Binbaşı Jollison'un askeri birliğiydi.

3

Pat, bir akşam eve geldiğimde, kapıdan girer girmez, mektubu bana uzattı. O kadar üzgün ve duygu yüklüydü ki ben mektubu okuyuncaya kadar zor sabretti.

“Chad’in babasını çok severmiş, Bill ve Chad’e Londra’nın biraz dışında kendi annesinin evinde yaşamayı öneriyor” dedi.

Mektuptan kafamı kaldırdım ve: “Tehlikenin farkında olduğunu söylüyor” dedim.

Pat heyecanla: “Ama o da bütün diğer İngilizler gibi. Yağmur veya güneş; bomba olsun veya olmasın; hepsi, İngiltere’nin dünya üzerinde yaşanabilecek tek yer olduğunu düşünürler. Chad’in annesine can yoldaşlığı yapacağını söylüyor. O yaşlı ve yalnız bir kadın… Bill, sence gerçekten de gider mi?”

Kafamı salladım: “Bilmiyorum. Ama uzun zamandır bir gün gitmesinden korkuyordum” dedim.

“Ama orada hiç akrabası yok. Şüphesiz bizimle kalmayı tercih eder” dedi Pat.

“Senin de dediğin gibi yağmur veya güneş. Zaten o, bizim çocuğumuz da değil Pat. Biz sadece onun bizim oğlumuz olmasını istedik, o da öyle yapmaya çalıştı, hepsi bu” dedim.

Pat derin bir iç çekti: “Biliyorum, sadece öyle olmasını umuyorum, duygusal konuşmak amacında değilim. Yani…” elimi tuttu ve “Haydi, odasına gidip ona söyleyelim” dedi.

Odaya girdiğimizde, Chad uzanmış kitap okuyordu. Her akşam eve geldiğimde yaptığı gibi, ayağa kalktı ve elimi sıktı. “Bugün borsa nasıl gitti?” dye sordu. Bizim yaşamımıza çabuk ayak uyduruyordu.

Mektubu ona uzattım. Mavi gözlerinin sayfanın sağına soluna süratle hareket edişini seyrettim. Sayfanın sonuna geldiğinde gözleri orada kaldı. Hızlı düşünüyordu. Birden, kararını verdiğini anladım. Çünkü, yüzündeki bütün o ifade silinmişti. Bu, onun bir alışkanlığıydı.

“Gidiyor musun, hayatım?” diye sordu Pat, hafifçe.

Onaylarcasına kafa salladı: “Gitmeliyim, Pat teyze” dedi.

“Londra’nın üstüne yağmur gibi bomba yağdırıyorlar, evlat” dedim.

“Biliyorum, zaten bu yüzden gidiyorum” dedi.

“Anlamıyorum” dedim.

“Söylemek istediğim…” bir süre durakladı ve “Yani, ülkenizin en zor zamanlarını yaşadığı an, size en fazla ihtiyaç duyduğu andır” dedi.

Bu sözler bir parça, çok daha büyük insanların söylediği sözler gibi göründü. Sanki bir yerlerden okumuştu. Şüpheli bir şekilde ona baktım ama gözlerini cesurca benimkilere dikti. “Pekala, evlat” dedim. “Üzgünüm, ama eğer…” ➔ Devam edecek…